

KIS LAP

Bujósdí. (lásd 62. l.)

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Folytatás.)

ISTA barátom, meg én, különösen aggódunk s Pista azt mondta, hogy addig, míg jó időjárás lesz, nem kell ugyan fél-nünk, de ha vihar találna utólérni, a hajó menthetlenül el fog süllyedni. A többi legény, kiket a kapitány borral jól föltüzesített, nevettek minket s gyáváknak csufoltak; mi tehát szépen hallgattunk.

Néhány napig kedvező időnk volt s nem történt semmi baj. De ötöd- vagy hatodnapra, midőn körülbelől Chili ország déli része irányában haladtunk, hirtelen megfordult a szél s roppant hullámokat kezdett szembe csapkodni. A szélvész mindinkább nőtt, a hullámok mindveszélyesebben kezdtek emelkedni és súlyosan megrakott hajónk recsegett, ropogott az erős hányatásban. Kapitányunk nyugtalanul nézegetett szét s a legbátrabb hajósok is elsápadtak; most már nem csufoltak minket gyáváknak, hanem remegve várták a történendőket.

Egyszer óriási hullám csapta oldalba a hajót s ez féloldalára dőlt.

„Süllyedünk! süllyedünk! El vagyunk veszve!“ kiáltott az egész legénység és eszeveszetten rohant ide-oda.

Ekkor egy erős szélroham jött ismét s az egyik árbocza kettétört és borzasztó recsegéssel zuhant alá a fedélzetre, — épen reám esett s lesujtott. Föl akartam állani, de nem birtam, egyik lábom el volt törve s a nagy árboc is rám nehezedett. Pista és Ferkó nem voltak közelemben s nem segíthettek, a többiek pedig sokkal inkább el voltak foglalva, hogysen velem törődhetek volna. Készen voltam a halálra, mert a féloldalra dőlt hajó fedélzetét most végig söpörték az óriási hullámok s mindent lemostak róla, csomagokat, málhákat és két mentő-csolnakot is.

A kapitány és az egész legénység eröködött helyre állítani a hajót s végre csakugyan ismét egyenesen és a szél irányában állott. Alig kezdett azonban a legénység kissé fölocsudni ijedelméből, midőn a hajó belsejéből egyszerre sápadtan és reszketve futott föl a hajószakács és félig örülten kiáltozó:

„A hajó meg van repedve! Elsüllyed.“

Roppant rémület támadt e szavakra s mindenki azt kiáltozó: „A mentő-csolnakokra!“

„Csak egy maradt, a többit elsöpörték a hullámok!“ kiáltott a kormányos.

Erre még nagyobb lett az ijedelem, de kissé megnyugtató az, hogy épen a legnagyobb csolnak maradt meg. A kapitány odarendelte az egész legénységet, hogy hamar vizre

bocsássák
és lassan
küldtem
letlenül
Ekkor
zám s
De ali
árbozfa
parancs
vizre-bo

„De
tom itt

„M
kapitány
Pis

ment a
a jó F
bekötöz
végre v
a hajó
hogy c
zok so
csolnak

„G
lyed!“
pitány,
már a
meg Fer

„V
„Leseg
„N

pitány,
a csoln
lábu c
fogyasz
miben.“

„H
ne eng
reket!“

bocsássák, de ez sok munkával járt és lassan ment. Én azalatt ott feküdtem tört lábammal, félig eszméletlenül a kín és rémület miatt. — Ekkor pillantott meg Pista és hozám sietett, hogy segítsen rajtam. De alig emelte le rólam a nehéz árboczfát, már odajött a kapitány és parancsolta neki, hogy a csolnak vizre-bocsátásában segítsen.

„De, kapitány ur, nem hagyhatom itt szegény Pétert,“ szólta Pista.

„Majd megmutatom én,“ szólta a kapitány s pisztolyt emelt reá.

Pista tehát előhivta Ferkót s ment a többieknek segíteni, én pedig a jó Ferkóval igyekeztem valahogy bekötözni lábamat. A mentő-csolnak végre vizre volt bocsátva és siettek a hajó mélyéből eleséget fölhozni; hogy ezzel is elkészültek, a matrózok sorban leugráltak a hajóról a csolnakba.

„Gyorsan, gyorsan! a hajó sülyed!“ kiáltoztak össze-vissza. A kapitány, a matrózok mind lementek már a csolnakban, csak én, Pista meg Ferkó voltunk még a sülyedő hajón.

„Várjatok!“ kiáltott le Pista, „Lesegítem szegény Pétert.“

„Nem! nem kell!“ szólta a kapitány, „igy is sokan vagyunk már a csolnakban, nem kell ide egy tört lábú ember, aki csak az eleséget fogyasztaná és nem segíthetne semmiben.“

„Hát legalább Ferkót vigyétek, ne engedjétek elveszni szegény gyereket!“

„Én nem megyek velök,“ szólta Ferkó; „én itt maradok, ha Pétert nem viszik. Én el nem hagyom.“

„Én sem hagyom el,“ szólta Pista s aztán ismét a csolnakban levőkhöz fordult:

„Legények! ha emberek vagytok, ha van lélek bennetek, ne hagyjátok el szegény sebesült társatokat!“

De a csolnak ezalatt már eltávozott és jó messze járt a hajótól, úgy hogy nem is hallották többé Pista hangját s mi hárman maradtunk a szerencsétlen „Incas“ földézetén.

„Oh! miért nem menekültetek legalább ti ketten!“ szólta én.

„Persze! Hát te elhagytál volna engem ily esetben?“ szólta Pista.

„Oh! soha! De én ugysem maradok életben; legalább ti menekülhettetek volna.“

„Még megmenekedhetünk. Isten kezében vagyunk, bizzunk benne.“

Alig mondta e szavakat Pista, megszólalt rémülten a kis Ferkó s ujjával a tengerre mutatott:

„Nézzetek oda! Ők elvesznek! A csolnak túl van terhelve, nem bírja meg valamennyiöket e roppant hullámok között. Ah! A víz elborítja a csolnakot, — sülyednek! Végök van!“

Pista meg én oda néztünk. A fiúnak igaza volt. A csolnak kicsiny volt arra, hogy annyi embert viseljen; nagyon mélyen járt, a hullámok belecsapkodtak; egy-két perczig még

(Folytatása az 54. lapon.)

ÁRNYKÉP.

Hugom aszszony, szép kis aszszony
 Vagy ha tetszik ifiaszszony:
 A karjáról azt a bábút
 Adja nekem, hogy ha ráunt.

Dehogy úntam, eszemben sincs!
 Ez a bábu nekem nagy kincs
 Sohasem sir, mindig vídám
 Ezer forintért sem adnám.

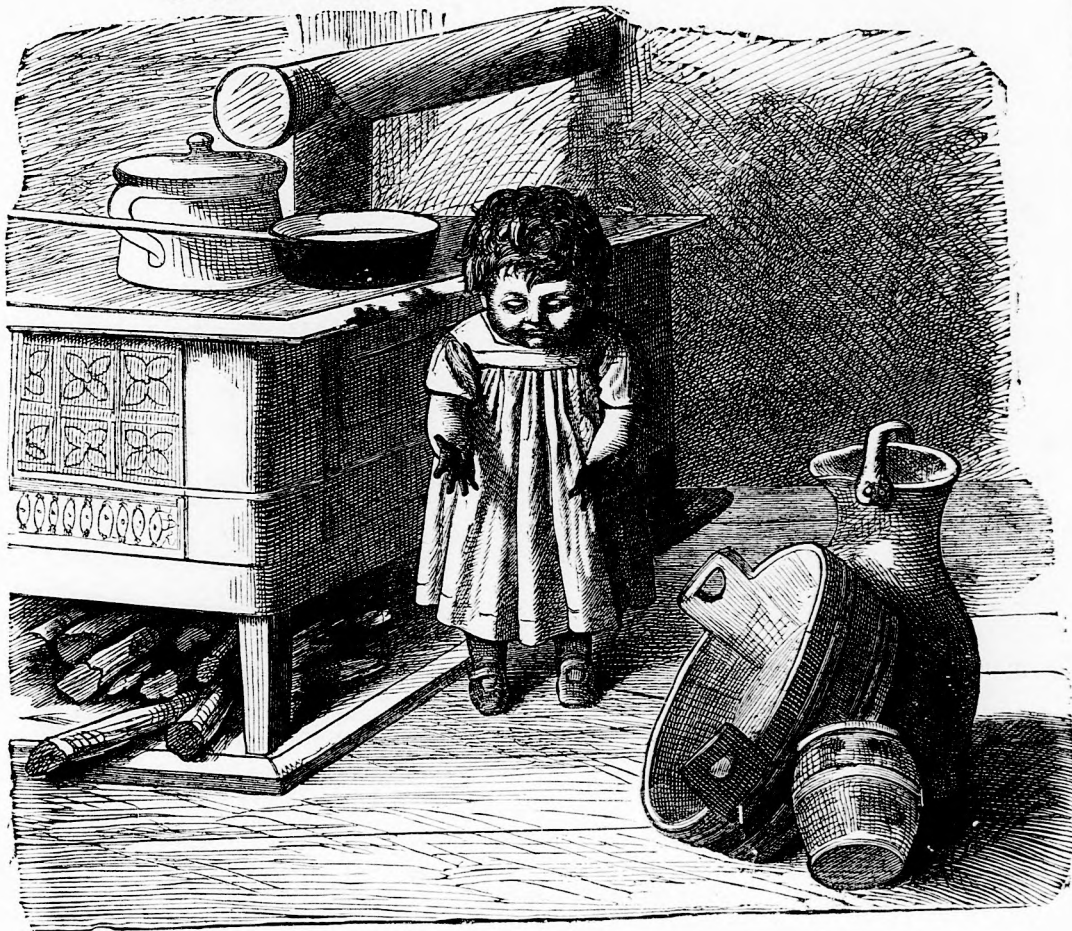
Nohát tartsd meg a bábúdat
 Veszek én magamnak újat.

Veszek — de nem fa-kisaszszonyt,
 Huszár lesz az, a ki ront-bont.

*

Nagy szerencse, hogy a bábu
 És a huszár van csak — fábul.
 Vad Laczkó biz azt megtenné:
 (Laczi az a pajkos, hamis)
 Bábút huszárt ok nélkül is
 Csúful össze veszejtené.

GIZIKE A TŰZHELY MELETT.

No az embert ójja isten!...
Biz ez szép histórja itten!

Gizi, hogy nem látta senki —
Loppal a konyhába ment ki.

Mert mi türés mi tagadás; —
Szerette a kuktálkodást.

Mert magasba föl nem ére:
Fölállt a lába hegyére.

Mi ez? Tejes lábas biz e,
No megnézem, mond Gizike.

De alig hogy hozzá ére:
Fekete lett keze bőre.

Mi lesz ebből, jaj istenem!
Jaj! a kezem hova tegyem?

S hogy szorongva sir, kiáltoz:
Odakapott az arczához.

Kormos lett — természeteten;
S ott áll mint egy kis szerecsen.

küzdöttek, aztán elmerült a csónak s a kapitány és az egész legénység belefult a tengerbe.

E borzasztó jelenet néhány percze elfeledteté saját helyzetünket, de aztán ismét magunkra gondoltunk. Az az hogy én magam nem reméltem többé semmit. Tört lábbal, tehetetlenül heverve egy sülyedő hajó fedélzetén, — hogy számíthattam volna menekülésre? De annál inkább gondoltam jó barátaimra s így szoltam:

„Kedves Pistám, most gondolj arra, hogy magadat és Ferkót megmentsed. A hajó talán nem sülyed el még rögtön, összeüthetsz deszkákból egy kis tutajt, mely téged és Ferkót elbirjon; vegyetek eleséget is magatokkal és aztán — az ég oltalmazzon benneteket!”

(Folytatása következik.)

HAZAFELE.

(Képpel a 60. lapon.)

Kicsikém
Édesem,
Fáradt vagy
Gyermekem?

Erdőben
Ott voltál,
Ugráltál,
Daloltál.

S most ugye,
Kis hamis:
Éhes vagy
Álmos is?

No mi kell
Kis bohó?
Tejes csik,
Az lesz jó.

S azután
Gyermekem:
Ágyacskád
Mégvetem.

De nagyot
Szaladtunk!
Itt van már
Kis kapunk.

Bum, bum, bum
Kop, kop, kop!
Hé, ajtót
Nyissatok!

Valaki
Közelít,
Már hallom
Lépteit.

Ki zörget
Bum, bum, bum,
Ki zörget
A kapun?

Jutka te,
Nyiss ajtót!
Magyar jön,
Nem is tót

SZÉP MONDÁS.

Egy kis lánynak azt beszélték, hogy valamely ismerőse meghalt s most az égben van. A gyermek kissé elgondolkozott e fölött s aztán így szolt:

— E szerint tehát halálnapunk a földön, születésnapunk az égben.

HOGY

Olyan kis

Egy
Sz
N

K

D

H

H

H

A

D

H

—

Ö

T

S

H

H

J

I

D

—

D

—

D

E

V

B

A

H

E

N

N

M

—

S

N

K

B

N

—

N

—

T

—

T

E

HOGYAN KERÜLT EGYÜVÉ AZ ÁBÉCZE.

Olyan kis olvasók számára, kik még nem tudnak olvasni.

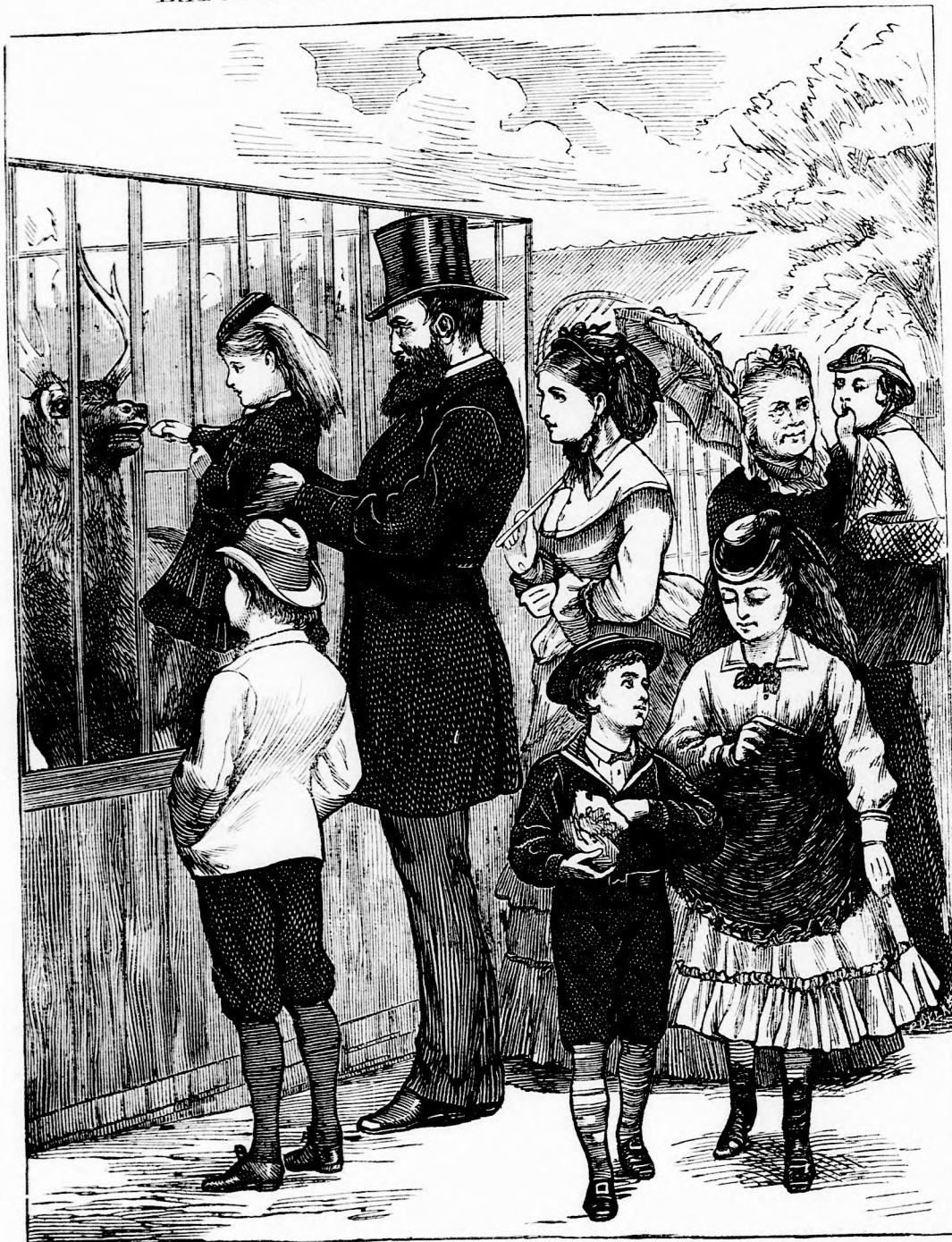
EGYSZER így szólt *A* a *B*-hez:
Szeretnék én menni férjhez.
Nem jó élni így egyedül;
Kérlek, végy feleségedül.
De ha nem kell asszony, komám —
Hát csak társul szegődj hozzám.
Hijjuk ide a *C* betüt,
Akkor hárman leszünk együtt.
D-nek tetszik ez a dolog.
Ha kellek, hát itten vagyok!
— S a hol jól lakik négy, hát ott:
Ötödik is kaphat tápot!
Talán bizony nem vetnek meg? —
S beáll az *E* ötödiknek.
Hanem nini, az *F* betü,
Helyes magaviseletü.
Jöjj hát te is. Ekkor a *G*
Igy szólal meg: hohó komé!
De még én is itt vagyok ám!
— No hát servus, jöszte komám!
De szükségünk van a *H*-ra
Ez fakaszt a hahotára.
Vidám legény. No csak jöjj be
Betü-társaid körébe.
Az *I* látván itt mi történt:
Hát csak oda ugrik tüstént.
E g y e n e s, őszinte legény,
Ne szoruljon kívül szegény.
Nos? Mi sirás, mi nyöszörgés?
Mi jajgatás, ajtó-zörgés?
— Én vagyok a *J* betü, én —
Sirok bátyám eltűnésén.
Nem élhetek ő nélküle —
Kérlek szépen vegyetek be.
Be is vették. Ekkor, hajrá!
Nagyropogva jön meg a *K*.
— Karvaly, kakas hogy csipjen meg!
Nem vagyok való közétek?
— Dehogy nem! Betük körében
Tessék helyet fogni, kérem.
— Hát a gyöngéd, finom, lágy *L*
Társul talán bizony nem kell?
Ej, dehogy nem. Itt van a szék,

Közénk lecsücsülni tessék.
— Ejnye mi a patvar már ez!
Hát az *M* betü csúffá lesz?
Én vagyok a legvastagabb —
Bánom is én, ha nem szabad.
A fráter kissé goromba
Modora nincs, nagy otromba.
Hanem mivel szegény, öreg:
Akarata ám legyen meg.
— Haragudjatok, nem bánom,
Gyere be csak édes lányom!
S vastag anyja után könnyen
Az *N* a szobába lebben.
Felénk ott ki gömbölyödik?
Már az a tizennegyedik.
Az *O*! No csak gurúlj ide
Többi társadnak közibe.
Hát ott ki visz cipót hátán?
Talán bizony a *P* bátyám?
Csakugyan az. És e hordárt
Szintén szívesen fogadják.
Jön az *R* is, *S* is, *T* is.
Mind jeles az, jó is, szép is.
U betüvel jön a *V* meg —
Talán bizony már nem férnek!
Ott kullog még hatul a *Z*.
Bizonyosan nem t'om az-é?
Milyen szerény! Jöjj: ha hitturk
Szívesen helyet szorítunk.

* * *
Igy esett az, mint beszélem.
Igy kerültek össze szépen
A-tól *Z*-ig mind a betük —
Im itt láthatjátok együtt.
Nagyon jóra való népek —
I s m e r k e d j e t e k m e g v é l e k !

* * *
S ha e szép ismeretséget
Ezekkel megkötöttétek:
Kerülnek majd egyek-mások
A miket ritkábban láttok.
Ilyen a *Q* meg a *W*
Amaz latin, ez németé.
X is *Y* is van még,
De most pihenj, elég elég!

LÁTOGATÁS A PESTI ÁLLATKERTBEN.

Szidike a szarvast czukorral tartja jól.

A MEDVÉKRŐL. (lásd 58. l.)

A MEDVÉKRŐL.

(Képpel az 57. l.)

UENJÜNK, kis pajtasok, az állatkertbe. — Hadd mondjak elegendyemást azon otromba, kedélyes leányokról, kik ott néznek ránk a barlangból.

Vannak fekete, barna, szürke és fehér medvék, melyek a világ minden vidékén laknak. A pesti állatkertben ez idő szerint csak két barna medve van. Hárman voltak. De a harmadikat, a „Kristóf“-ot, mert az állatört megmarta, agyonlőtték, nehogy egészen megölje. Nyilván kissé gorombán bánt vele a szerencsétlen s ezt a medve, ki egyébkint nem indulatos, sőt szelid állat: nem tűri. Ilyen eset fordult elő több év előtt Svájc fővárosában Bernben. E város czimerében is a medve szerepelvén: a község mintegy elismerésből, régi idők óta, mindig medvét tart két szép kőbarlangban. Igen sok a nézőjük s magam is e nyáron jól tartottam őket kenyérral és retekkel, mit kiválókép szeretnek. Ott beszélte nekem egy munkás, hogy egy izben egy angol ur fogadásból vállalkozott rá, hogy a medvék közé dobja kalapját s maga hozza ki onnan. Csakugyan le is szállt a verembe, noha intették, és — az okos és érzékeny medvék a csúfos kalapdobáláson megsértődve — a vakmerő angolt szét-

tépték. Rajzunk hiven ábrázolja a barlangot medvéstül. Az egyik épen hátán fekszik és szokott ügyességgel kap be egy zsemlyét, mit a barlang párkánya mellől dobott le neki valamely néző.

A medve sohasem bántja különben az embert s az állatot is csak akkor, ha már nagyon gyötri az éhség. Hisz voltaképen nem is husevő, hanem növényekből táplálkozó állat a medve, akár az elefánt, a ki szintén szelid, ha nem bántják; de ha feldühitik, veszedelmes. A medve falevélből, gyökérből, fűből stb. él; a hangyát is szereti, de legkivált a mézet. Oh a mézet úgy szereti, mint akármelyik közületek. Ha valamely fa-oduban szagát érzi az édes ételnek: kivájja onnan, mit sem törődve a vad méhe csipéseivel, melyek át nem hatnak vastag bőrén.

Ez állat egyik furcsasága az, hogy egész télen át alszik s álmában zsiros talpát nyalogatja mintegy tápszerül. Tavasszal aztán, kissé megfogyatkozva ugyan, de vig dörögéssel buvik ki odujából. Ő is — mint a pacsirta — a maga nyelvén üdvözlí a szép kikeletet.

Medve bácsi a világnak csaknem minden részében otthon van, de legkivált a hidegebb égalt szereti. És északon nagy hasznát is veszik, mert Kamcsatkában, Szibériában, Labradorban s az északnak egyéb hideg tartományaiban (nézzétek a föld-abroszt) bundája kedves takaró és talpa kedves eledel. Karmantyu, süveg,

ágyta
dájáb
tak:
eszik
kon
kana
ben
utazó
medv
fa-od
Ekk
bensz
ujdon
férfi
kozot
ejté
sak
halt,
lekez
volt
a lab
boess
megf
guka
tegte
leges
rátsá

„nag
viga
nek.
vele,
agyo
mát,
med
gyel
sáigi
macz
tozv

ágytakaró, matrác mind az ő bundájából telik, s ha talpából kifogytak: a többi husát is szívesen megesszik. A medve-sonkát például északon finom falatnak tartják. — A kanadai (Észak-Amerika) rengetegekben is sok medve fordul elő. Egy utazótól hallám, hogy egyizben egy medvének nyomára akadt, ki egy fa-oduban aludta épen téli álmát. Ekkor a szomszéd faluba ment s a benszülöttéknek elmondá a kedves újdonságot. Minden lakos, örege ifja, férfi és néember a vadászhoz csatlakozott, ki a medvét könnyű szerrel ejté meg. Midőn az emberek biztosak voltak róla, hogy a medve meghalt, mindnyájan holtteste köré gyülekeztek. Maczkó bácsi talpas legény volt s nyomott vagy ötszáz fontot; a lakosok csókolgatták és czirógatták, bocsátaná meg nekik, hogy életétől megfoszták. Azért viselték így magukat, mert míg élt is, annyira rettegtek tőle, hogy nem tarták fölöslegesnek, ha halála után is jó barátságot folytatnak vele.

Elnevezték őt „testvéröknek“ sőt „nagyanyjuknak“, a mi nyilván nagy vigasztalására szolgálhatott ő kelmének. Azt is igyekeztek megértetni vele, hogy hiszen nem is ők lötték agyon, hanem egy idegen, ki hatalmát, erejét és becsét nem ismeré a medvének. A gyöngédséget és kegyeletet különben nem vitték a tulajságig, mert darabokra vagdalták a maczkót és a darabokban megosztva, ezeket vigyam-jaikba (sátraikba)

czepelték. A fő-vigvamban aztán nagy takarót terítettek le s a medve fejét rá helyezték, melyet aztán csebecsékkel: kagylókkal és egyéb czifraságokkal akgattak tele. Orrába nagy dohánycsomót tűztek s végül mindenki hozzá lépett és ugyancsak az orra alá füstölt. Mindezt azért cselekedték, hogy a medve bocsásson meg nekik. Aztán eljárták a medvétánczot és nagy medvetort csaptak, mely alkalommal a „testvért“ és „nagyanyát“ — így nevezték el szegény párát — jóízűen fölfalatozták.

A lappok is nagy becsben tartják a medvét, kit „isten kutyájának“ neveznek. Annyira rettegnek tőle, hogy nevén sem merik szólítani, mely „gnovza“; hanem mindig csak a „bundás öreg urról“ beszélnek.

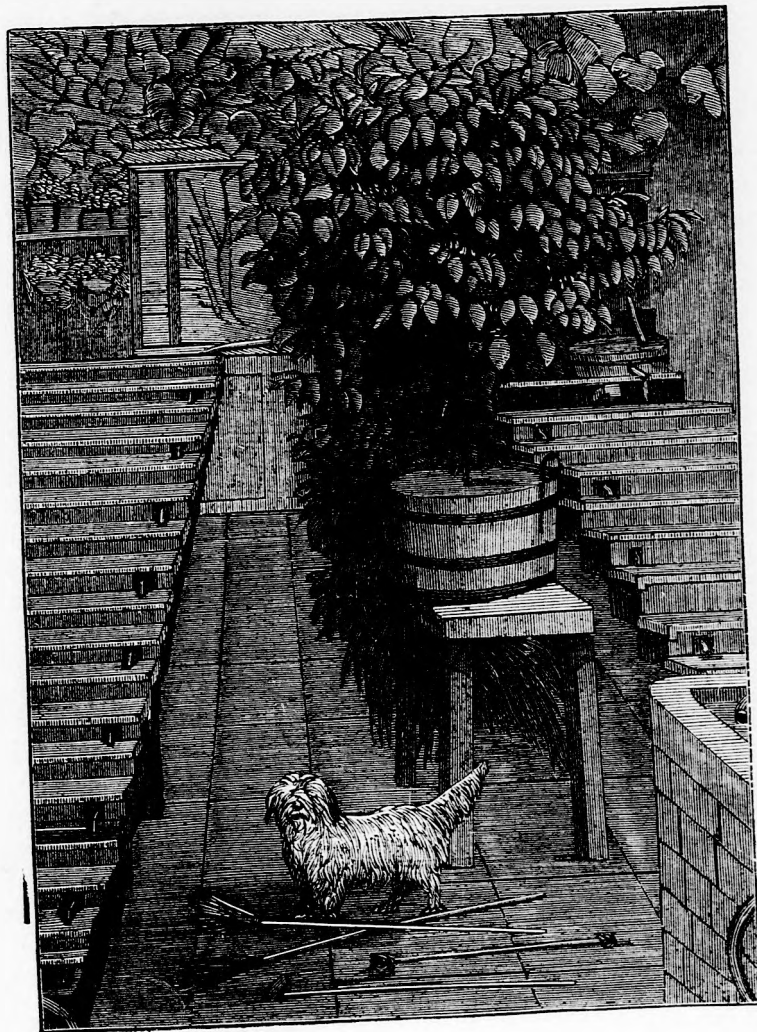
A medve arról is nevezetes, hogy a görbe fát nem tudja megmászni s így menekedett meg előle egyszer egy felsővidéki tót atyánkfia, kit üldözöbe vett. Görbe fára fölmászott, hová talpas uram nem követheté őt. A holtakhoz nem nyul. Ezt tudván egyik máramarosi vadász, miután nem találta el a medvét, s ez felbőszülve utána rontott: a mi vadászunk a földhöz vágta magát s meg sem mocczant. A medve közel érvén, a vadászt, ki mereven nyult el a földön megszaglálta; de mert nem mozdult, Maczkó azt hitte róla, hogy meghalt és dörmögve odább czammogott. Ebből azt is megértettétek hogy a medve hazánk északi részein is elő-

(Vége a 62. lapon.)

HAZAFELÉ. (lásd 54. l.)

K I A Z ?

Gyors, ügyes,
Szemfüles,
S oly vidám,
Ugy biz ám!
Mint akár
A madár.
Rajt' a bőr
És a szőr

Tiszta mint
A rubint.
Nos, ki hát
Mondd ki hát?
Mecsugom,
Kis hugom:
Hát — Tyutyú,
A kutyú.

fordul és Erdélyben, a Tátrán s Máramarosban minden évben tartanak érdekes medve-hajtóvadászatokot, mikre messze országokból (főleg Angliából) mindig érkeznek vendégvadászok.

Az állatkerti medvék jobbára Amerikából, a Kárpátokból és Erdélyből kerülnek. A fekete medve nincs oly nagy és erős mint rokona a szürke medve, ki az észak-amerikai sziklás hegységben (roc-mountain) tanyáz. E fajnak alig van farka. Ázsiából is hoznak medvéket. A tibetországi medve nagy fülű, a szíriai sörényes, a maláji kicsi s akkora mint nálunk a boc (medve-kölyök.) Van még több medvefaj is, melyekről azonban máskor fogok nektek beszélni.

Csak még annyit, hogy a medve tanulékony is. Nyilván láttatok ti is már tánczó medvét, melyet olasz vagy oláh ember szokott megtánczoltatni csöngetyüs dobszón. Az orrában vasgyűrű van s csak is e módon lehetett megszelídíteni.

Egyszer majd, bolondos művész-majomtársaival együtt, a tánczó medvét szép rajzban fogja nektek bemutatni

FORGÓ BÁCSI.

BUJÓSDI.

(Képpel a czimlapon.)

Csitt! ne emeld föl fejed,
Egymáshoz lapuljunk,
Meg se szusszanj kis hugom
Kalász alá bujjunk!

Nézd csak, hol keres Irén —
No csak, most csendessen
Ott ugyan ránk nem akad
Bár meddig keressen.

Ni, mind távolabb megyen,
Keres szörnyüképen.
No, ha így van nyomunkon: ránk
Nem akad ez évben.

ÁLLATI ÉRTELEM.

— Tény. —

MIDŐN A MULT évben a poroszok Párist ostromolták: a városban oly szűkében voltak az élelmi szereknek, hogy még a macskát is mind megették. Midőn a háborúnak vége volt, egy ur valamely pinczelyukból oly sovány macskát látott kíváncsorig, a milyenhez foghatót még nem látott. Isten adta állatja féltéken pillantott jobbra-balra s a falhoz lapulva mászott odább míg egy mészárszékhez ért. Hogy szeme a husvágó boltjának belsejébe esett: észrevevé, hogy ott már nagy halmazokban van marha- és borju-hus s szembetűnőleg meggyőződve arról, hogy őt ily körülmények között nem érheti már azon veszély hogy megegyék: föl egyenesedett kuporodott helyzetéből s bátran, magasra tartott farkkal haladt át az utczán, hogy megnézzé: mi lett régi ismerőseiből az ostrom ideje alatt.

SAJÁTSÁGOS BABONA.

Nyugat-Afrikának ugynevezett arany-partján a négerék azt hiszik, hogy fetispapjaik bármely nyavalyát meg tudnak gyógyítani, ha azt valami tojásba bele tudják varázsolni. Ezt a tojást aztán a fetispap magával viszi és leteszi a szomszédutca porába. Ki aztán véletlenül rálép s azt szétapossa: az a benne rejlő betegséget örökli. Képzeltetik, hogy az odavaló emberek mennyire vigyáznak, hogy rá ne lépjenek valami tojásra.

Szö

SZAPPAN - BUBORÉK.

Szövege a „KIS LAP“-ból.

Dallama SAMU bácsitól.

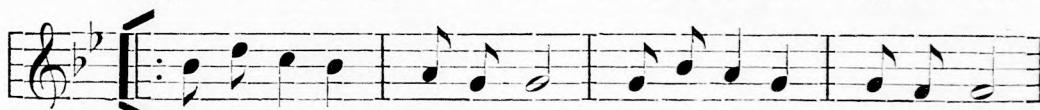
Lassan.

Len - ge, len - ge bu - bo - rék, Ma - ga - sabb - ra tudsz - e még ?

Mi vagy mondd meg, pi - ros al - ma, Sár - ga na - rancs, a - vagy szil - va ?

f Nem az, nem az, nem e - gyéb, Mint szap - pan - ból bu - bo - rék.

Kis pi - pá - ból fuj - ja Mis - ka, Ör - zsi - ke meg fuj - ja visz - sza.

S a hogy fuj - ja egy - re Mis - ka, U - tá - na kap a kis czicz - ka.

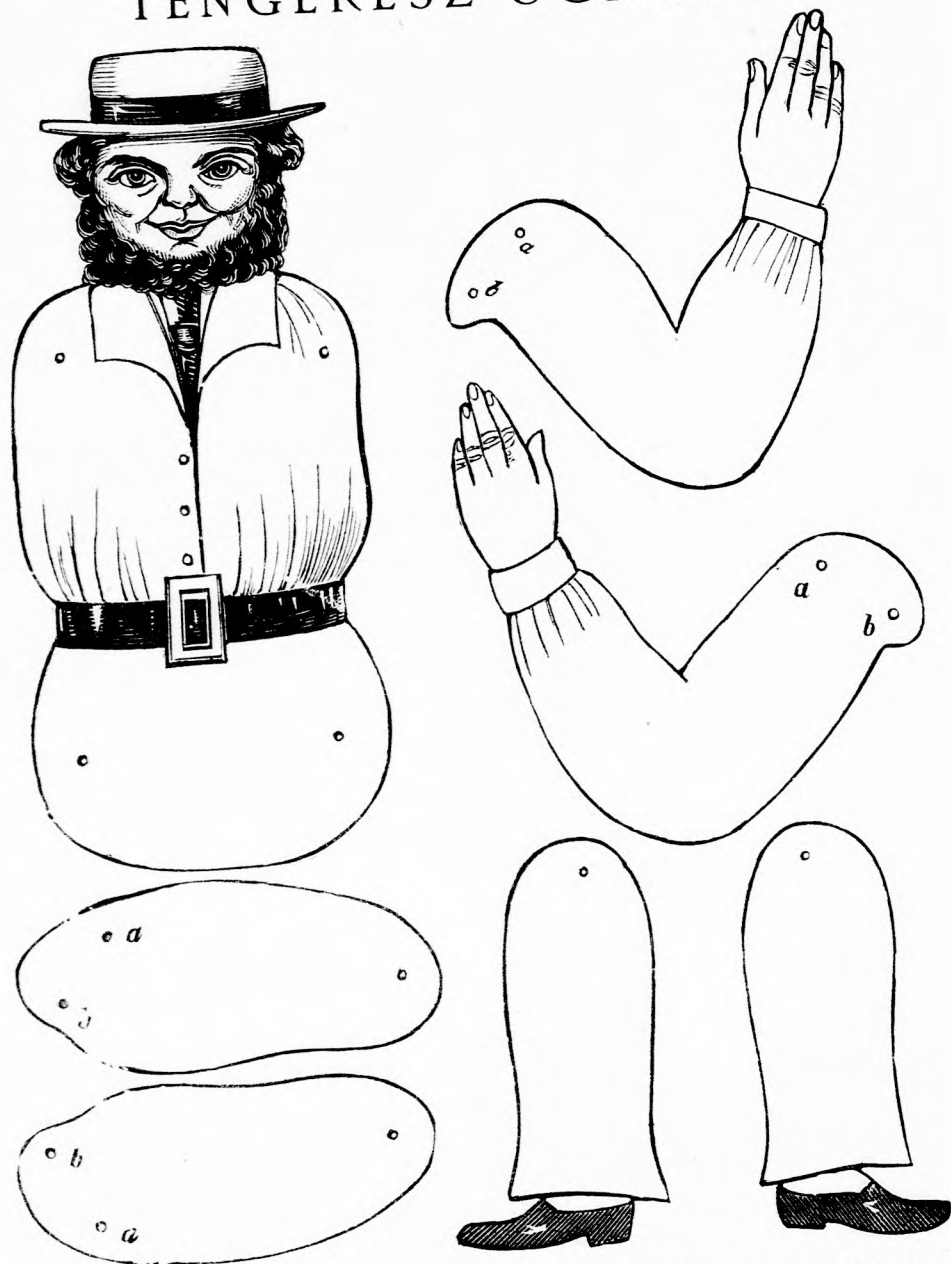

Be vil - lo - gó, be csil - lo - gó, Jaj is - te - nem, be ra - gyo - gó!

Be vil - lo - gó, be csil - lo - gó, Jaj is - te - nem be ra - gyo - gó!

TENGERÉSZ-UGRÓCZ.

Ez alakban az *a* betűvel jelzett pontok azon likak, miken azon szálak huzódnak át, melyek a kart és lábat fűzik a testhez. Az egyik karnak *b* likán másik fonalat húzz által és erősítsd meg: ekkor e fonal másik végét a másik kar *b* likán húzd át és erősítsd meg. Aztán húzz egy fonalat a két czomb *b* likain keresztül; egy függélyesen lenyuló 3-lik fonállal a két víz-szintes fonalat kösd össze és rántsd meg, hogy az ugrócz megtánczoljon. Az ábrát ha lerajzoltad és ezen útmutatás szerint szerkesztéd: ki is színezheted, ha kedved tartja.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.